

νιοφερμένος ἀρχιμουσικός ἔπαιζε στὴν κλαπαδόρα του μιὰ σερενάτα τοῦ Σοπέν, μιὰ παθητικὴ μελωδία, ποὺ ἦταν παράπονο, μὰ καὶ χάρδι καὶ νανούρισμα καὶ μπάλαμο γλυκὸ γιὰ τὰ φρένα... Μέσα στὸ τελεῶ-
ἐνὸς φωτισμένου παραθύρου ξεχώριζε τὸ κορμὶ τοῦ μουσικοῦ, γυάλιζε ἡ κλαπαδόρα καὶ τρεμοσάλευε ρυθμικὰ τὸ γκριζο στρατιωτικὸ μούσι.

Λύθηκαν οἱ γλῶσσες, τὰ μέλη. Τὰ κορμιὰ παρήτησαν τὴ μαρμα-
ράδα τους. Μερικοὶ σηκώθηκαν νὰ κίνουν λίγες βόλτες, νὰ ξεμουδιά-
σουν. Ἡ μελωδία χύνεται στὸν ἀέρα, γιομίζει τὸν οὐρανό, δυναμώ-
νει... Καὶ νά! ἀπάνω στὴν πιδὴ ψηλὴ ντάπια τοῦ ἐπιθαλάσσιου κά-
στρου, ἀπάνου στὸ φοβερὸ Μπουρτζι, νὰ ἔνα ἀνθρώπινο σχῆμα προ-
βαίνει τώρα, γράφεται πελώριο στὸ διάφανο οὐράνιο φόντο, στέκεται
ἀσάλευτο μὲ τὴν ὄψη κατὰ τὸ μέρος τῆς μουσικῆς. Κι ὅσοι τὴν εἶδαν
τὸ βράδι ἐκεῖνο, εἶπαν :

— Νὰ ὁ Μπόγιας!

Μὰ ἡ φωνὴ τους δὲν ἔτρεμε.

ΣΤ. ΔΑΦΝΗΣ

ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΝΤΕΜΕΛ

ΚΑΠΟΙΑ ΒΡΑΔΙΑ

Ὅταν, ἀργά, στὸν κάμπο ἡ νύχτα κατεβαίνει,
πιδὴ καθαρὰ τὰ μάτια μου ὅλα τὰ θωροῦνε.
Δειλὰ τὸνα μὲ τᾶλλο ἀστέρι τώρα βγαίνει,
κ' οἱ γούλλοι πιδὴ γοργὰ νὰ τρίζουν ἀρχινοῦνε.

Ὅ καθε ἀχὸς στὸ νοῦ καὶ μιὰν εἰκόνα βγάξει·
φαίνεται' ἀλλόκοτο ὅ,τι βλέπουμε ὅλη μέρα·
πίσω ἀπ' τὰ μαῦρα πεῦκα ὁ οὐρανὸς χλωμαίζει
κι ὅλα σὰ ζωγραφιὰ φαντάζουν ἀπὸ πέτρα.

... Καὶ δὲν προσέχεις, καθὼς πᾶς ἀγάλη-ἀγάλη
τὸ δρόμο, ἀπ' τὴν ἡμέρα ἀκόμα σκοτισμένος,
τὸ φῶς ποὺ ἀπ' τὸ σκοτάδι μέσα ξεπροβάλλει.

Ξάφνου κρατᾶς τὸ βῆμα νικημένος.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ